

Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крѣмъ рускихъ овятъ о 4-ой годъ попоод. Литер. додатокъ „Библиотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 почат. аркушъ кожного 15-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца.

Редакция, администрация и екопедия подѣ Ч. 44 улицы Галицка.

Вѣс люты, посылки и рекламации належитъ пересылати подѣ адресомъ: редакция и администрация „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

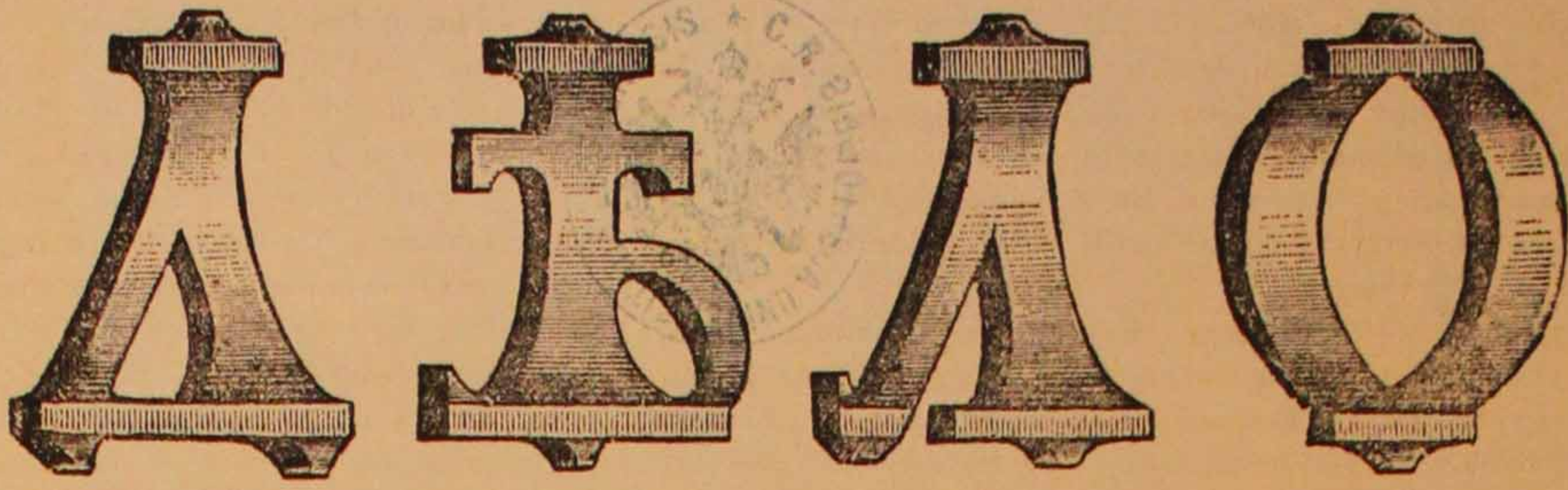
Рукописи не ввертаются только на поперекъ восторожно.

Подорожко число стоятъ 12 кр. а. в.

Оголошена принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣзъ однокотропки печатной.

Реакция неопечатанной вѣдѣ бѣзъ порта.

Предплату належитъ пересылати франко (наилучше почтовымъ поручениемъ) до: Администрации часопису „Дѣло“ ул. Галицка, Ч. 44

Предплата на „Дѣло“ для Австрій: для Россіи:

на цѣлый рокъ . . . 12 вр.	на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на пѣть рокъ . . . 6 вр.	на пѣть рокъ . . . 6 рубл.
на четверть рокъ . . . 3 вр.	на четверть рокъ . . . 3 рубл.
отъ дол. „Библиотеки“ . . .	отъ дол. „Библиотеки“ . . .
на цѣлый рокъ . . . 16 вр.	на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на пѣть рокъ . . . 8 вр.	на пѣть рокъ . . . 8 рубл.
на четверть рокъ . . . 4 вр.	на четверть рокъ . . . 4 рубл.

на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ:

на цѣлый рокъ . . . 5 вр.	на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на пѣть рокъ . . . 2 50	на пѣть рокъ . . . 2 50кр.
на четверть рокъ . . . 1 25	

Для Византии, окрѣмъ Россіи:

на цѣлый рокъ . . . 15 вр.
на пѣть рокъ . . . 7 50
на четверть рокъ . . . 3 75

отъ дол. „Библиотеки“ . . . на самѣ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 6 вр.

Запросины до предплаты на рокъ 1884.

Съ новымъ 1884 рокомъ розпочинаемо пятый рокъ издавництва „Дѣла“. Съ поновленными силами, съ надею на дальшій успѣхъ нашой праць на народной нивѣ, съ повною вѣброю въ громадну моральну и матеріальну пѣдмогу съ стороны всѣхъ нашихъ П. Т. Родимцѣвъ — подшмаємося дальшихъ трудѣвъ для добра нашой Руси.

„Дѣло“ и „Библиотека найзнаменитшихъ повѣстей“ будутъ выходить въ р. 1884 въ такомъ самѣмъ объемѣ и въ такой же порѣ, якъ сего року. „Дѣло“ що вторника, четверга и суботы, а „Библиотека“ — рази въ мѣсяць кожного 15-го и послѣдняго по 2 аркушъ друку.

Предплата на „Дѣло“ выносить на рокъ 12 зр., на пѣть рокъ 6 зр., на четверть року 3 зр., на мѣсяць 1 зр. Предплата на „Библиотеку найзнам. повѣстей“ выносить: на рокъ 5 зр., на пѣть рокъ 2 зр. 50 кр., на четверть року 1 зр. 25 кр. Предплатники „Дѣла“ платятъ за „Библиотеку найзн. пов.“ на рокъ лишь 4 зр., на пѣть рокъ 2 зр., на четверть року 1 зр.

Для Россіи предплата „Дѣла“ выносить на цѣлый рокъ 12 рублѣвъ, на пѣть року 6 рубл., на четверть року 3 рублѣ. На „Дѣло“ вразѣ съ „Библиотекою“ на рокъ 16 рубл., на пѣть року 8 руб., на четверть року 4 руб. На саму „Библиотеку“ на рокъ 5 руб., на пѣть року 2 руб. 50 коп.

Новоприступающіи Предплатники „Библиотеки найзн. пов.“ дѣстануть даромъ початокъ славной повѣсти Маврикія Юкаа „Золотый человекъ“, котра зачне печататись ще сего року.

Предплату слѣдуетъ пересылати (наиболѣе удобнѣе переказомъ почтовымъ) до „Администрации Дѣла во Львовѣ“.

При письменномъ замовленію „Дѣла“ або „Библиотеки“ просимо все точно подати адресу замовляющего, часъ, до якого має часописъ посылатись и часъ сплаты належной предплаты.

Рѣвножь просимо всѣхъ Вп. нашихъ Предплатниковѣвъ, у котрыхъ маємо ще залежности, щобы чимъ скорше ихъ надѣслали, бо съ концемъ року редакция муситъ вырѣшати все свои рахунки.

Редакция и Администрация „Дѣла“ ул. Галицка ч. 44.

„Народна Торговля“

той першій бѣльше рѣшучий и поважный крокъ нашъ на экономичномъ поли — починае щоразъ бѣльше будити для себе интересъ у всѣхъ Русинѣвъ, у интеллигенци и у народа. Радѣстнымъ доказомъ сказаного нами есть не лишь се, що „Народна Торговля“ подѣ управою совѣстныхъ и умѣтныхъ людей за короткій часъ своего существованя доказала свою повну жизненисть, але и тое, що наша суспѣльнѣсть порозумѣла велику вагу той новой народной институци и старается выдвинутти еи до перворядного значеня въ нашѣмъ народнокультурномъ розвою. Мѣщена въ нынѣшномъ числѣ „Дѣла“ ухвала нашого священства Збараского деканата есть дуже важнымъ проявомъ въ нашѣмъ народномъ житію. Мы звертаємо на ню увагу всѣхъ нашихъ патриотичныхъ Родимцѣвъ и горячо поручаємо еи до усердного наслѣдованя. Що переведенье той ухвалы въ дѣло въ Збараскомъ деканатѣ и въ загалѣ на цѣлой нашѣй Руси не есть рѣчею невозможною, — на те маємо живый доказъ въ практичномъ примѣненію проекту священства Збараского деканата въ практицѣ черезъ нашего старенького патриота Впр. о. Заячкѣвского зъ Лоянки. Духъ всюда дѣлае. О. Заячкѣвскій, мужъ многосвѣдний въ праці народной, рѣвночасно, не маючи ще вѣдомости о ухвалѣ Збараского деканата, своимъ быстрымъ умомъ отгадавъ тую дорогу, котрою вѣсьмъ намъ треба ити для выдвиненя нашой „Народной Торговли“ на первостепенне становище въ экономичномъ розвою руского народа.

Экономичне наше движенье, — се одна зъ першихъ головныхъ задачъ нашихъ. Въ борѣбѣ нашѣй народной противъ чужихъ элементѣвъ, залившихъ нашъ край, не вышлѣли бы мы побѣдоносно безъ сотвореня экономичной противуваги питомой-народной. При случаю мы постараеться наглядно выказати, що отъ экономичной подвиженя нашего зависитъ въ великой мѣрѣ — въ нынѣшнихъ часахъ панованя капиталу — и судьба нашой национальности; на теперь же констатуємо тѣлько фактъ и высказуємо нашу радѣсть, що патриотична наша интеллигенция и просвѣтѣннѣша часть народу понимаетъ велику важность и далекоюсягущий впливъ институци „Народной Торговли“.

Школа рѣльницка въ Городку.

(Ще одинъ прицинокъ до исторіи „Pracy organicznej“). Молотить человекъ жито въ сѣн-хѣ, а жѣнка обѣдъ варитъ. Зголоднѣвъ молотѣльникъ.

— Жѣнко, а що ты тамъ на обѣдъ варишь?

— Та варю, человекъ, галушки!

Наробила жѣнка галушокъ и накидала въ горнець, але такъ густо, що въ горшку й воды не значно. Помѣшала ихъ — чиста лемѣшка.

— Нѣ, нѣ, человекъ, — кричитъ по хвилѣ жѣнка — варю лемѣшку!

— Ну вари, вари, — щобъ тѣлько швидше, бо я голоденъ!

Але коли тѣсто въ горшку почало навариватись, то ровсадило горнець и выбѣгло на огонь, въ угле.

— Нѣ, нѣ, человекъ, — кричитъ жѣнка въ хаты, — я не варю нѣчого, але печу паляницю!

Войшовъ человекъ до хаты, глянувъ на ту паляницю, сплюнувъ, вѣзѣвъ кусень хлѣба тай воды напився и пѣшовъ дальше молотити.

Тая приказка народна мимоволѣ насунулась намъ на гадку, коли мы прочитали исторію преславной школы рѣльницкой въ Городку. Коли бѣ кто въ свѣтѣ шукавъ лѣпшой иллюстраци до того, що нашѣ Поляки называють „praca organiczna“, то певно не найшовъ бы. Бо прошу лишень послухати смѣшно-сумной исторіи.

Въ Коломыйщинѣ оповѣдають, що бувъ одинъ такой рокъ, коли тютюнь вѣзѣмъ не зародивъ. „Якъ бы не жито та не пшеница, то булибъ уже тогда вѣсь люде въ голоду вымерли.“ Въ львовскомъ окрузѣ бувъ часъ, коли сталося вѣзѣмъ на отвѣротъ. Передъ дваццати роками черезъ кѣлька лѣтъ была неврода на жито и всякій прочій хлѣбъ. Тогда поднесло галицке „Towarzystwo gospodarcze“ щасливу гадку — ратувати погибавшимъ въ голоду ludem — львомъ ригскимъ и пернавскимъ. Поступаючи швидко отъ замыслу до дѣла, зроблено пробы, зроблені похвалено и почато варити галушки, т. е. властиво заложено школу управы льну въ Градѣ коло Львова, розумѣясь, за грошѣ державнѣ. Спроваджено зъ за границѣ инструктора, установлено „imiejetny“, т. е. „коштовный“ зарядъ, — але тому зарядови здавѣ швидко зробилося якось душно въ такой близкосты Львова и ддятого по одномъ чи по двохъ рокахъ съ великими коштами перенесено цѣлу ту школу до Городка. Властители Городка ишло здавѣ о добре спроданье довгого а вузкого до рациональной управы непригодного кусеня грунту, а поважкъ въ такомъ разѣ въ высшихъ сфидциальныхъ сферахъ завѣдыва „znajdzie się mądry, co i to kury“, особливо за кравѣй або державнѣ

грошѣ и „для добра ойчизны“, то и „Tow. gosp.“ закупило той грунтець, побудувало будынки и почало варити лемѣшку. Правительство вывначило на тую лемѣшку, котрою мали насытитись вѣсь голоднѣ львовского повѣту, постѣйну субвенцию. То були „chwalebne wyniki pieczolowitości Tow. gosp. o podniesienie tej gałęzi gospodarstwa, tyle obiecującej, która jednak nie ziściła rokowańych nadzieji“, — якъ пише съ правдиво наивною щиростею „Gazeta Lwowska“. Показалось, що анѣ ленъ анѣ льняна полова не насытитъ голодного человекъ, котрый анѣ ольѣмъ анѣ макухами жити не може. Показалось дальше, що и правдиво льняне помимо своей доброты не може выдержати конкуренци съ дешевою а показнѣйшою бавовною та англійскими ширтингами, котры проганяють льнянѣ матеріи навѣтъ въ подѣ сѣльскихъ стрѣхъ. Показалось въ концѣ, що и самъ грунтець городецкий, закупленный за дорогѣ грошѣ, за дѣя своего положеня не тѣлько до рациональной управы ригского льну, але и до жадной ишшой рациональной управы не надавѣся. Отже и рѣшено было вакинути льняне ремесло и перемѣнѣти льняну школу на загално рѣльничу. Дуже жалѣбными и до глубины душѣ проймающими словами описуе авторъ статіи въ „Gaz. Lw.“ о той школѣ грывоты та ровчарованя „Tow. gosp.“-ого съ тою льняною школою. „Будъ-що-будъ, — певне тѣлько то, що закладъ управы и выробки льну, существующій въ Городку отъ вѣсь десяти лѣтъ, не причинився до пѣднесеня управы льну въ Галичинѣ. Мабутъ не почуто въ краю потребы такого закладу, коли, якъ показалось, чимъ разъ менше учениковъ до него зголошувалось, а тѣ, що зголошувалися, не були то люде бажающіи щиро користати въ науки въ оббранѣмъ напрямѣ съ замилуваньемъ до предмету, але по бѣольшѣй части збирани на недоростковѣвъ, котрыхъ родитѣ, не знаючи, щѣ съ нами почати, по отвѣтѣй невдалѣй пробѣ въ рѣльныхъ ишнихъ заводахъ и наукахъ, умѣщували вкѣнци въ школѣ городецкой, головно для прокормленя ихъ черезъ кѣлька лѣтъ коштомъ стипенди закладовыхъ. Всякій стараня комитету „Tow. gosp.“ о пѣднесенье закладу розвивалися головно о загалну недостачу охоты до образованя въ той галузи господарства, о недостачу учениковъ належно понимающихъ донеслѣтъ предмету и любячихъ его. Тѣ ученики, що зголошувалися туды, замѣтъ користати радо и старанно зъ науки и практики въ закладѣ, посували упрямяство, лѣннѣство и легковаженье свои задачѣ

Свято-вечѣрна казка.

Схилившись о бѣно сидѣу я въ часъ вечѣрный, И взѣръ мой мчитъ въ простѣръ глухой, мрачный, безмѣрный;

И думы въ свѣтѣ летятъ, въ хатки назвы и палаты, Якъ буде миръ Христа рожденного вытати. Бо вечѣръ се святый; палае свѣтло всюды И огникъ радости у кождѣй тѣбѣ груди!

„Ось бѣсѣмнадцять сотъ бѣсѣдесять три лѣта, Якъ рѣднѣвъ Той, що ставъ учитель, свѣтло свѣта, Що за словѣ любви умеръ на крестномъ дверѣ, За правду завѣщавъ усѣмъ вѣнци терневѣ! И справажуея Твоѣй завѣтъ болѣющій, Христе! Чи въ свѣтѣ розрослось любви насѣнье чисте, Що сѣявъ Ты, — чи ставъ щасливый, красшій бѣтъ, Не знаю; тѣлько те осталося безъ звѣнѣ, Що за кровавый трудъ заплатою есть голодь, Що свѣбоду й до днесъ бѣе самоволѣ молотъ, Що гонятъ за любовь, за правду высѣиваютъ, Що вѣтшнѣа сумныхъ, голодныхъ сытѣ лають!“

Оттакъ у самотѣ я думавъ; въ темѣ комнаты Такъ сумно, важно мнѣ те свято зустрічати Безъ слова любого, безъ друга и безъ роду; Я радъ бувъ съ каменемъ на шіи скокити въ воду.

А въ томѣ наразѣ — се що заблысло въ мой хатѣ Мовъ сонѣчко збѣшло и блески льѣе богатѣ?

Мой взѣръ ослѣпленный охилился въ низъ въ той хвилѣ, — А въ томѣ роздавъ звукъ такъ нѣжный, частый, милый,

Що мовъ роса свята на сердце впавъ зболѣе: — Не вежьжѣ ко мнѣ любовь тобѣ вже надѣла?

Я взѣръ поднявъ — я глянѣ: въ надземной красотѣ Стояла жѣнщина — не въ сѣрѣблѣ золотѣ, А въ простѣмъ, хочъ зовѣсьмъ не вбогѣмъ, чистѣмъ строю.

Съ лицемъ сияющимъ здоровьемъ и красою, И съ мысли выразомъ могучимъ на чолѣ И съ окомъ, що пробѣмъ глубѣ сердца и цѣлы Просторы земни, здавѣсь, обняти въ силѣ.

— Кто ты? — промовивъ я. Слова твоѣ такъ милѣ, Такъ знакомый твоѣ видъ и голосъ сердцу близкій, — Но чи для твоѣи любви я не за низкій?

— Нѣ ты, анѣ нѣкто, що мнѣ по роду рѣдний, Слѣ моего любви не станесъ самъ негодный. Но нынѣ свято; вѣсь веселѣ, якъ кто може, — То й прикро думать такъ на самотѣ, небоже. О, звию й я той болѣ! Недавно сумувала И я такъ въ самотѣ, отрадонки не мала. Хочъ я мѣжь сѣстрами, якъ бачишь, неослѣдна Красною и розумомъ, — та що жѣ, тому, що бѣдна, То й власный рѣдъ мене цуравъ, — и много много Днѣвъ такъ сидѣла я середѣ плачу гѣркого.. Но днесъ не тѣ часы, — и я днесъ тажѣже маю Кохаючу рѣдню, — и днесъ еи збираю

На братнѣй пирѣ. Ходи! И ты жѣ рѣднѣа менѣ! Що въ думахъ ту важкихъ сидѣти при окнѣ!

И понеслись мы вразѣ на крылахъ херувима, И ставъ весь рускій край предѣ нашими очима, Широкий, кивливомъ укрытый снѣговымъ, И небо яснее зѣрѣлося надъ намѣ.

— Отсе рѣднѣа моя! Отсе моя держава, Мои терѣнья вѣсь, моя будучность, слава: Днѣстеръ, Днѣперъ и Донъ, Бескиды и Кавказъ, Отсе, сыны мои, мой чудный рай — для васъ! Любѣтъ, любѣтъ его! Судьбы сповнится доля, И швидко власть чужа пропаде зъ сего поля! Не стане тыхъ, що днесъ на васъ наругу зводятъ, И щезне сила ихъ, мовъ мглы нѣчной съ розходять.

И повелѣ мене она въ сѣльскѣи хаты: — Ходѣмъ народныи съ тымъ святомъ щедрувати! Где нужду, болѣ стрѣнѣ, тамъ гнетъ потѣху лишитъ. Где плачъ, риданье, жалъ — гѣркий слѣзы втѣшатъ; Где чути звукъ пѣсенъ, тамъ въ сердцахъ нехолодныхъ

Вна будятъ жалъ, любовь до вбогихъ и голодныхъ. И за еи слѣдомъ зменшавѣсь горе всюды, Рoste надѣя, силъ бѣольшѣе въ кождѣй груди.

— Ходѣмъ до пѣстырѣвъ народа! — вна сказала, Въ оконця яснѣи полѣвскѣй заглядала И наче той звѣнокъ раненый предѣ зорою Такъ кликавъ гласъ еи, мовъ покликъ той до бою:

„Ставайте дружно вѣсь и згѣдно вѣсь и смѣло, — Бо вашихъ рукъ важке, святе чекае дѣло! Вы сѣль сѣи землѣ! Не вѣтѣрѣе она, — Бо чимъ посолать хлѣбъ изъ нового зернѣ!“

И дальше мы въ мѣстѣ летѣли мѣжь варотаты, Где тѣсно, вохко, где въ день сонця не видати; И въ школы, где то умъ и призракъ въ парѣ блудятъ;

Въ палаты судовѣ, где правду й кривду судятъ; Въ варотаты духовѣ, где зъ слова изъ живого Оружѣе куютъ для честноты — й для злого, — И всюды гласъ еи звучавъ, мовъ гласъ сумлѣнна: То родивъ радѣщѣ, то муки и терѣнья.

И довго, довго такъ по краю мы лѣтали, Надѣвъ свѣтомъ мы вехѣтъ сонця привтали. Тогда вѣсьмѣхаючель она рекла до мене: — Чи ще здавѣсь тобѣ житье тяжке й нужденне? Чи ще будешь ты такъ журитись самотовъ? Не бойсь! Коли ты самъ, то знай що я съ тобовъ! Якъ все покине ты, то я те покину, — Лишь ты люби мене — свою Русь-Украину!

И на чолѣ мое свѣой поцѣлуй надземный Зложила — й я збудивъ въ холодной хатѣ темной.

Миронъ***

до той степени, що нераз не оставалось ин-
шой рады, якъ выгнати ихъ въ закладу, че-
режь що мале число учениковъ ще дужше
вмешувалось.

Цѣкавѣйшою и острѣйшою критики не
на учениковъ школы городецкой, але на са-
мыхъ еи зарядчикѣхъ и учителей навѣтъ
придумати годѣ. Ученики, то збиранина недо-
ростковъ! А въ котрой же то школѣ ученики
не суть збираниною? И до котрой то школы
пріймаєсь тільки дорослыхъ? Ученики не мали
замилуваня до предмету! А чіа жъ се вина,
если не тыхъ учителей, котрі не вмѣли
имъ додати такого замилуваня? Ученики лѣ-
ниві, уперті, непослушні! Зъ каждого недо-
ростка вихованье може зробити або лѣнивого
або робучого, упертого або податливого, непо-
слушного або и послушного молодця, — а коли
они на правду були такими, якими ихъ пред-
ставляє урядова часопись, то вина зновъ таки
спадає на учителей. А що народъ не маючий
хлѣба не почувавъ надто пекучої потреби ра-
туватися льномъ, се мы дуже добре понимаємо.
Що лѣнь въ великихъ господарствахъ
може бути значною підпорою и приносити
значні доходы, се рѣчь певна, але въ малыхъ
господарствахъ, где робится головно для про-
кормленя а не для выскѣвъ, думати о управлѣ-
ньу на большій розмѣрѣ, — се чисте недо-
рѣчтво.

И отъ коли й лемѣшка въ задуманыхъ
галушокъ не вдалася, почало „Товариє. госп.“
печи паланницю и въ льняной школы зробило
загално рѣльничу, т. е. школу безъ певной и
выравной цѣли, котра й зовѣтъ вже не при-
носить нѣякого хѣсна. И отъ рѣшило „Тов.
госп.“: „Зваживши, що выдѣль краевый и
безъ того рѣшивъ повакладати по краю кѣль-
ка нившихъ шкѣль рѣльничихъ и що затымъ та,
въ натурѣ свои схилена школа въ Городку
станєса теперь и зовѣтъ непотрѣбною (?);
звживши дальше, що „Тов. госп.“ має до-
сылте иншихъ клопотѣвъ съ бугаями, оборо-
ми розпалодовыми и всякими иншими рѣчами
относячимися до поднесєня „господарства кра-
евого“, а не може вести зовѣтъ нѣякого на-
двору надъ школою городецкою (NB. коли не
може отъ теперь, то значится, що не вело й
доси! *Red.*) — новоспечену паланницю кинути
за плѣтъ, — чи то пакъ школу рѣльничу въ
Городку съ концємъ мая 1884 р. розвязати,
грунтєць и бундыки спродати а грошѣ
отдати выдѣлову краевому, щобъ ихъ
злужиткувавъ при закладаню иншихъ
шкѣль рѣльничихъ.“ Отъ такъ то працює
у насъ для поднесєня добробыту народно-
го, для выобразуваня разумныхъ и вмѣ-
лючихъ рѣльничковъ, ремѣениковъ и т. д.
Великі сумы грошей идуть марно, користи
для краю не приносятъ нѣякой, а за пѣвны
експерименты мусить платити — хлопъ.

ДО ПИСИ.

Отъ Збаража.

(О народній торговлѣ.) Деканатъ Збараж-
скій узваливъ на соборѣ въ Збаражи дня 15 р.
грудня, чтобы каждый священникъ, котрому се
возможно, приступивъ до товариства „Народной
Торговлѣ“ що найменше однимъ удѣломъ, а
церковъ зновъ особно также однимъ удѣломъ.
Така постанова есть ваги великою, бо коли бѣ
и другі деканаты пѣшли за тымъ примѣромъ,
то розвѣдъ „Народной Торговлѣ“ бубы запев-
неный. Бо звавши навѣтъ и тов на увагу, що
межи священствомъ нема той солидарности,
яка въ кождѣмъ дѣлѣ народномъ бути бы по-
винна, що про то мимо повзятю ухвалы не
приступлятъ всѣ и однимъ удѣломъ и для
того чи въ рѣвнудности чи въ противности
и церкви остаючи подѣ своимъ зарядомъ до
приступленя не наклонятъ, почислѣтъ лишь
20 душпастырѣвъ и 30 церквей въ кождѣмъ
деканатѣ, то учинилобы суму 550 ар. а то 48
разъ рѣвняєса выше 26.000 ар.

Но най не буде и того, най буде ино по
300 ар. въ кождого деканата пересѣчно, то
отримаємо поважну квоту 14.000 ар., а при
такой подпомовѣ належитєса вже сподѣвати,
що институтя „Народной Торговлѣ“ на хоро-
шій розмѣрѣ може розвиватися.

Але есть ще и другій чинникъ, отъ ко-
трого роввѣдъ той институтя залежитъ, а то:
отъ способныхъ людей обзнакомленыхъ съ ку-
пецтвомъ и ихъ патриотизму для народа.

Що до першого т. е. знакомости дѣла ку-
пецкого, хочемо сподѣватися, що тѣ люди, що
за дѣло взылиєса, дѣла и свѣдомі, якъ также
и заявленый вже ихъ патриотизмъ давъ въ по-

ловинѣ поруку, що дѣло хорошо успѣвати по-
винно. Залежати ще буде отъ того, якъ пове-
дуть дѣло люди установленіи по филіяхъ. Але
при настроеню умѣвъ для народа въ часѣ ны-
нѣшнімъ, трудности, надѣвємось, поконаются и
для народа розвинєса галузь до матеріальнаго
быту, котрою нынѣ самі лишь жиды кори-
стуютєса.

Отъ пару лѣтъ то вже думаютъ Русины
о томъ, чтобы лишь народъ съ торговлю усво-
ити, и откывали по селахъ маліи крамницѣ;
але якъ провадили ихъ? Властитель крамницѣ
бравъ товары у жидѣвъ, спродававъ о 1 кр.
дорожше на вазѣ и лѣкти, и то становило его
заробокъ. Що тымъ осягнулося? Кажу, що
зовѣтъ нѣякого, бо тымъ способомъ подпома-
галося ино жидѣвъ въ ихъ торговлю. А задача
купецтва для народа есть зовѣтъ инша. Якъ
тверезѣтъ и читальнѣ мають оттягнути на-
родъ отъ коршемъ, такъ крамницѣ мають от-
тягнути его отъ крамарѣвъ жидѣвъ, котрі
народъ на якости товару, на вазѣ и мѣрѣ за-
вѣдгы и всюды ошукуютъ. Показати прото
дорогу, побирати товары въ першой руки и
тымъ способомъ уможливити для торговельни-
ковъ нашихъ большій заробокъ и подати сво-
бѣдъ удержуватися въ торговлѣ, — то есть
задача нашон торговельной институтя. А за-
дача тая може сповнитися при спѣльнімъ лишь
удѣлѣ, бо лишь тов дасть можвѣсть нынѣш-
нымъ предпріємцямъ, торговлю на большій
розмѣрѣ роввинуты. Чымъ больша задача, тымъ
больша повинна бути и усерднѣсть — и се
було для дописователя поводѣтъ тыхъ кѣль-
кохъ увагъ, чтобы ихъ розважъ нашихъ наро-
долоубѣвъ припоручити и побудити до удѣлу
въ предпріємствѣ, котры для народа має вели-
ку доносимѣсть.

Зъ Буска.

(Его выборѣвъ до сойму.) Охъ не одна ду-
ша вздыхає тяжєнько за минувшими выбора-
ми! Але щожъ? Выборы тѣ такъ рѣдко отбу-
ваются! Якъ же то сердечно бажєса неоднѣ
участникъ выборѣвъ, чи то выборѣць чи толь-
ко (чємно сказавши) який сенвалъ отъ выбо-
рѣвъ, чтобы они отбувались частѣйше! Га, але
коли они отбуваются такъ рѣдко, то не одна
душа въ тужномъ настрою духа роздумѣе бо-
дай надъ тымъ, чи кто еи ще що може не
винєтъ за минувшій выборы. А коли кто що
винєтъ, то нуже доходити свои належности
хотийбы въ доровѣ права, въ доровѣ судовѣи!

Але се не байку зачавъ я писати, але
таки дѣйстви правду. Ото до ц. к. суду въ
Камѣницѣ Струмиловѣи вѣсѣтъ бубъ п. М., пи-
сарь въ П., позовъ противъ п. М. въ Камѣнцѣ
Струмиловѣи о 50 ар. яко рєшту въ сотки,
яку ему тойже приобѣдавъ за певніи услуги
въ часѣ сегорѣчныхъ выборѣвъ, а въ котрой
только 50 ар. до теперь выласигувавъ. Въ
кѣлька тыжднѣвъ по внесєню скарги, оба про-
тивники дѣстали завѣванье на терминъ. Явля-
ются въ забудованю судовѣи и тутъ отогра-
єса „въ притворѣ“ така комедія:

I. M. Co pan robisz, nie wiesz Pan, czem
to rachnie?
P. M. Wiem i dlatego właśnie Pana zaska-
rzyłem.
I. M. No to pogódźmy się, dam panu 15 zlr.
P. M. Mnie należy się 50 zlr., przeto nie
przystaje. i staję do rozprawy.
I. M. Dam 20, 25, 30, 32 zlr.!

P. M. I jeszcze za furę 6 zlr.!

I. M. Dobrze, zgoda! — Оба противники
подали собѣ руки, банкноты зашєлєтъли, мо-
нета дваднка довторвала и — комедія скѣнчена!
Яка жъ тая комедія много-поучающа!...

Зъ Рудокъ.

(Кѣлька запѣтокъ зъ округа рудецкого.) Чи-
таючи въ „Дѣлѣ“, що по многихъ повѣтахъ
дѣєса, доношу Вамъ гдѣщо и про нашъ повѣтъ
Комарно-Рудки.

Наші священники-патриоты деканата ко-
марнянського на соборчыку въ Рудкахъ дня
27 л. грудня 1883 присутніи — кромѣ о. Горо-
шевича холмчака зъобовязалиєса, що до всѣхъ
урядѣвъ и властей лишь по руски будутъ пи-
сати. Крокъ той въ сихъ сторонахъ есть ве-
ликою для насъ ваги.

Особливо въ рудецкомъ повѣтѣ треба
бы большє працовати надъ народомъ, его
вѣ сну будити, а то именно черезъ школы,
котрыхъ ту дуже мало, а тѣ, що суть, об-
саджуютєса самими учителями Польками.
Рускій громады удержуючий школы, въ ко-
трыхъ нема анѣ одного Поляка, дѣста-

ють учительку Польку, котра обявши посаду
и не умѣючи анѣ говорити анѣ писати по ру-
ски, сама доперва запѣнаєса съ „хлопскимъ
языкомъ“; школа иде тупо, бо дѣти еи не ро-
зумѣютъ, коли до нихъ говорить по польски,
и учителька мусить сама кѣлька мѣсєцѣвъ
прислухуватися бесѣдѣ дѣтей и родичѣвъ, за-
кимъ троха вложитєса и съ дѣтми порозумѣ-
єса. Може бы окружна рада шкѣльна въ Го-
родку застановилєса надъ такимъ обєаджува-
ньємъ шкѣль по рускихъ громадахъ и тягару
на громады не вкладала, — на що люди дуже
маркотні! Панове Поляки дѣаютъ у насъ до-
бре про колонизацію. „Towarzystwo Pedagogiczne“
прислало до громады Корєпужъ на руки учи-
тельки п-ны Генигъ нѣбѣлы для читальнѣ, ко-
трой нема, дѣлау паку польскыхъ книжокъ.
А треба анати, що въ цѣлой школѣ, кромѣ
згаданой учительки нема анѣ одного Поляка.
А руска рада шкѣльна мѣсєцѣва приняла тѣ
книжки!

Сумно, коли мѣжъ Русинами лучаються
слабодухи! Учитель въ Бенѣковѣи Вишнѣ, п.
Василь Сенѣвъ ожєнившись съ Полькою, учи-
телькою въ сусѣдномъ сєла, давъ своего сына
на латинське окрєстити, бо, мовлявъ, такой по-
ступокъ послужитъ ему до „промоци“!

Патриоты нашого повѣта повинніи взятися
за закладанье конче читальнѣ, кєсъ пожичко-
выхъ, за ширєньє тверезости, бо народъ ще
пѣе сивуху сильно.

Дня 16 грудня 1883 отбулося въ Кро-
пивникахъ посвящєньє церкви деревяной, збу-
дованой заходѣмъ о. Илиіи Каламунєцкого и
чєстныхъ громадянъ. Посвящєня довершивъ
о. деканъ Комарницкій. Также громада Рож-
жаловичѣвъ выбудувала муровану съ трєма
копулами бляхою крыту дуже гарну церковь,
а коли еи ще въ серединѣ укѣнчатъ, то на-
мѣряютъ просити до посвящєня еи Преосв.
владыку Ступницкого.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Министеръ стѣльного скарбу) предложивъ
обѣмъ правительствамъ, якъ доносять зъ Пешту
до „N. fr. Presse“, проектъ що до будовы желѣ-
зницѣ Метковичъ-Мостаръ. Лїнія буде черетни-
ла долину Нарєнты и буде сполучала столицю
Герцєговины, въ котрой околицѣ знаходятся бо-
гатіи копальнѣ угля, съ морємъ. Кошта будовы
обчислено на 1½ миліона, а съ дочисленьємъ
процентѣвъ интєркалїрныхъ мають кошта выно-
сити 1,800,000 ар. Лїнія має бути узко-колѣйна,
коліи противно лїнїи Зєницѣ Сєраєво має нормаль-
ной колїи. Передъ внесєньємъ предложєня зноси-
лося вже съ собою правительства обохъ поло-
винъ державы, пертрактация мали довести до
принципальнаго порозумѣня, а въ виду того має
бути предложєньє внесєне ще сєго року въ па-
рламентѣхъ. Наколи предложєньє буде вчасно за-
лагоджєне, такъ чтобы будова могла розпочатися
на весну, то можна надѣятися, що желѣзница
стане до падолиста 1884 зовѣтъ готовою.

(Национальное сторонничество хорватского сой-
му) рѣшилося прїйти въ близшій контактъ съ ба-
номъ Кюнѣ Гєдєрварѣи, а крокъ сей представляєса
зовѣтъ природною консєквенциєю сѣльности
програмы. Умѣреннїи послы зъ Погранича зложили
доосѣтъ безбарвєе заявлєньє, въ котромъ выра-
жаютъ подяку за придлчєньє Погранича до Хор-
ватїи и прїймають въ принципѣ державно-правну
основу, выказуючи лишь гдєякіи желаня що до
внутрѣшнихъ реформъ. Радикальнїи послы зъ По-
гранича запротєстовали противъ сєго заявлєня.
Що до становища сербскихъ послѣвъ, то они такъ
же прїняли до свои программы головну точку
програмы национальной хорватской партїи, а въ
виду того можна судѣватися, що Сєрбы будутъ
идти въ парламентѣ рука въ руку съ оторон-
ничествомъ национальнымъ. Дня 30 л. грудня прї-
мавъ депутация сербского клубу гр. Кюнѣ Гє-
дєрварѣи и корєпотаучи зъ сєи нагоды здементу-
вавъ кружачїи вѣсти, будьтобы онѣ задумавъ
розвязати соймъ. Банъ заявлявъ, що хоче прїврати
лишь конституційно и не має навѣтъ думки ста-
ратися о привєрнєньє режиму комисаря. Заявлє-
ньє сербскихъ послѣвъ, що будутъ правительство
лояльно поипраллї, прїнявъ банъ съ подякою и
радѣвъ Сєрбамъ, чтобы порозумѣтися съ большо-
стєю сойму, наколи хочутъ свои желаня въ до-
розѣ конституційной реалїзовати. Що до него
самого, то банъ буде желаня Сєрбѣвъ охотно
поипратїи.

(Зъ помєжи бѣжущихъ справъ долитавскихъ)
наибольшє интєресу будитъ т. з. внесєньє язы-
ковє. Пос. Вурмбрандъ зъ сторонництва сполуче-
ной лѣвїцѣи вѣсѣтъ якъ звѣстною резолюцію,
звываючи правительство, чтобы постаралося о вы-
готовлєньє проекту до закона, въ силу котрого
прїзнано бы нѣмєцкою языкомъ значєньє и ста-
новїцєе языка державнаго (Staatsprache). Внесє-
ньє Вурмбранда не могло прїйти до тепєрь на
дневнїи порядкѣ палаты послѣвъ, хочъ цен-
тральности надѣялося, що дебата надъ нимъ роз-
почнєса ще передъ фєрїями рѣздныхъ святъ.
Коли отже дрѣ Смолька отрочивъ передъ свѣтами

засѣданье палаты послѣвъ, поднеслося зъ сторо-
ны сполучєной лѣвїцѣи докеры, що парламентъ
розѣдлєтєса на фєрїи, не полагодивши такыхъ
важныхъ дѣлъ, якъ сїрава языка державнаго.
Тогда заявивъ президентъ палаты, що се внесє-
ньє взглядно справозданье комисїи поставитъ на
порядокъ дневнїи першого засѣданя по святыхъ.
Палата послѣвъ має на ново розпочати свои за-
сѣданя дня 10 (22) сѣчня, а въ виду того гото-
влятєса до дебаты надъ внесєньємъ Вурмбранда
оба головнїи сторонництва парламенту. Прѣвїдѣ
дискутує тепєрь надъ сїмъ предметѣмъ дужє
цїльно длатого, що якъ ходятъ слухи межи по-
динокими фракціями еи а правительствомъ за-
хѣдѣтъ рѣжнїякъ поглядѣтъ на тую справу. Дужє
много голосѣвъ подносїтєса именно зъ стороны
правїцѣи, що сїрєва та не належитъ до компетен-
ци рады державной, але до соймѣвъ. Сєго по-
глядю не подѣляє правительство; гр. Таєєє має
именно прїзнавати компетенцію рады державной
до рѣшаня такыхъ пытанъ, а навѣтъ має бутѣ
прїклонникомъ нѣмєцкого языка державнаго, ува-
жєса однакже отповѣднїимъ, чтобы тая сїрава те-
пєрь була рѣшена и старєса удержати status
quo. — Дальше рѣжнєтєса фракція правїцѣи па-
рламенту въ томъ жежи собою, що гдєякіи зъ нихъ
а именно клубъ чєскїи, заступаютъ гадку, що не
только до прїнятя закона по мысли резолюцїи
Вурмбранда, але до прїнятя его внесєня оказуєса
потрѣбною большѣсть двоухъ третїи. На голо-
ныхъ бесѣднїковъ зъ стороны сполучєной лѣвїцѣи
назначєнїи: справоздавєць меншости дрѣ Штурмъ,
дрѣ Плєнеръ и проф. Зисѣ. Рѣвнєчасно съ внесє-
ньємъ Вурмбранда прїїде на порядкѣ дневнїи
внесєньє дра Гєрбєта о розпоряджєню языковѣмъ
въ Чєхахъ, а голосѣвъ въ дебатѣ надъ нимъ мають
забрати справоздавєць меншости бар. Шаршмадъ,
пос. дрѣ Гєрбєтъ и Алтєрь.

(Нѣмєцко-либеральной газетѣ вѣдєнской) по-
дали передъ кѣлькома днями сензацийну вѣсть,
будьто бы въ кругахъ австрійской консервативной
аристократїи велєса горячая агїтация противъ за-
кона о мѣшаныхъ супружєствахъ, котрыи явано
має прїйти подѣ образѣ вышєи палаты угорско-
го парламенту. Цѣлею сєи агїтациї было помѣ-
скати тыхъ австрійскихъ аристократѣвъ, що ма-
ють индїгенатъ въ Угорщїнѣ и суть члєнами
вышєи палаты, чтобы явилося въ парламентѣ при
дебатѣ надъ сїмъ закономъ и своими голосами прї-
чинилося до откїнєня предложєня правительства.
Дальшою цѣлею сєи агїтациї мало быти звлєньє
кабинету Тиссы и привєрнєньє режиму старо-
консервативнаго сторонництва, а „N. fr. Presse“
подала навѣтъ имена австрійскихъ аристократѣвъ,
котрыи мали прїогнугити до коалициї угорскихъ
консервативѣвъ. Въ виду того, що угорскїи
президентъ министрѣвъ въ овоїи бесѣдѣ пово-
рѣной, выголошенѣи до члєнѣвъ либерального
сторонництва угорского парламенту, подѣбѣтъ дѣй-
ствно труднѣю положєня кабинету, зачала вѣсѣ
вѣрїти въ вѣсѣтъ подану въ „N. fr. Presse“ о зор-
ганїзованю коалициї австрійской и угорской ари-
стократїи противъ Тиссы, а навѣтъ розѣзлєла
була поголоса, що Тисса має податися до дѣ-
мисїи. Пѣсля заявлєня цѣвофициялїон прамы ма-
ють бути вѣсѣтъ згаданїи вѣсги выдумамы и ма-
ють на цѣли выкликати непорозумѣньє межи те-
пєрьшю большєстєю угорской палаты послѣвъ
и угорскимъ правительствомъ а консервативными
элєментами въ Австрїи. Якъ властиво дѣло стоїтъ
вылєнитъ наиблєзша будущѣсть, на кождїи
случай однакже и въ томъ, що пѣвала центра-
листичнїи газетѣ вѣдєнской, есть зерно правды.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россия. О убїєствѣ Судєйкинна подаютъ
вѣдєнской газетѣ близшу вѣдомѣсть, розумѣєса о
скѣлко можно було зачерпнѣти еи зъ жєрєтъ
неофициальныхъ. Полковникъ жандармерїи Судєй-
кинъ бубъ вже отъ дошєго часу шєфѣмъ отдѣлу
тайной полицїи въ бюрѣ городского головы въ
Пєтербургѣ. Онѣ отзначаво аручностєю, неутра-
шимостєю и знакомостєю рѣни и доказавъ бубъ
уже кѣлька разѣвъ свои здѣбности въ перєвола-
ваню революцїонєрѣвъ. Може три недѣлї тому
назадъ отзначився онѣ особливо. Онѣ доставъ
звѣстку, що зъ Харкова має прїѣхати одна же-
нщина — якъ горєнєс — подруга страченой Пє-
ровской и що она має розпочати рухъ револю-
цїоннїи на большій розмѣрѣ. Женщина тая вѣ-
нємъ Волькєнштайнъ надѣхала зъ Москвы до
Пєтербурга на Николаєвскїи дворець и тутъ пе-
рєловивъ еи Судєйкинъ. Се могло ему безперєчно
удатися лишь при помѣчи зручныхъ агєнтѣвъ, до
котрыхъ, якъ догадуютєса, належатъ вже тогда
Яблоноскїи, въ котрого помѣщаню въ пятницю
тамтого тыждня убито Судєйкинна. Яблоноскїи бубъ
засуджєнымъ революцїонєромъ и называвъ себе
Богирєвымъ. Подѣ часъ розправы Яблоноского
бубъ также и Судєйкинъ и тогда зїркувавъ
онѣ, що Яблоноскїи не есть ще зовѣтъ страче-
нымъ члѣвомъ и что онѣ може поправитися.
Судєйкинъ отже стараво его уловити. Въ який
способѣ се ему удалося, не знати; доосѣтъ, що
Судєйкинъ увѣльнявъ его и прїимавъ а своего
тайнаго агєнта. Яблоноскїи живѣтъ отъ сєго часу
дуже выгѣдно. Онѣ отнїмавъ кѣлька комѣтъ
въ домѣ Раткова Рожнєва на Знаменскѣи площади.
Домъ сей стоїтъ на розѣ Нєвского Провокту и
отдѣляє Николаєвскїи дворець желѣзной дорожї
отъ Гончарной улицѣ. Здєсь, що Яблоноскїи не
бубъ анѣ зовѣтъ вѣрнїимъ для Судєйкинна анѣ
не отчужився отъ своихъ товарищѣвъ-революцїо-
нєрѣвъ, лишь стараво обѣ стороны зробити для
себе прїхильными. Въ послѣднихъ часахъ маѣтъ
Яблоноскїи просити Судєйкинна, чтобы онѣ увѣль-
нявъ его отъ службѣ тайнаго агєнта, бо рево-
лѣцїонєры хотятъ его убити. Коли однакже Су-

действ не хотѣвъ на се пристати, оказавъ ему Яблонскій, що революціонеры хотять и его убити. Се однакожь не отгратило Судейкина и онъ постановивъ Яблонского задержати. Отъ сего часу Яблонскій вѣчно вже больше не гадывавъ о своихъ увѣльненіяхъ отъ службы. Въ пятницу передъ полуднемъ давъ Яблонскій Судейкину знати, що має вывисти ему велику тайну и приказавъ сынтиса его, чи має прійти до Судейкина, чи сей до него прійде. Судейкинъ постановивъ самъ потрудитися до Яблонского. Вечеромъ отже около 5 год. пошловъ онъ съ своимъ племянникомъ, молодымъ чоловікомъ, про котрого доси нічо не звѣстно, до Яблонского. Сей принавъ его въ своей комнатѣ, що прилягала до передной. Прочіе комнаты были темны. Противъ софы, на котрой сидѣвъ Яблонскій и племянникъ Судейкина, были двѣрѣ отъ темной комнаты; Судейкинъ сидѣвъ звернений до нихъ плечима. Левый що розпочалася бесѣда, якъ роздався выстрѣлъ зъ прилягающей темной комнаты и куля вразла Судейкина въ плечѣ. Въ той хвили выскочило зъ сусѣдної комнаты чотырохъ мушанъ съ револьверами и желѣзнымъ дручкомъ въ рукахъ. Судейкинъ почавъ боронитися отъ желѣзного дручка, а племянникъ его ранений двома выстрѣлами, отративъ притомность, бачивъ ще лишъ только, що Судейкинъ вырвавъ дручокъ зъ рукъ одному зъ убійцѣвъ и ставъ нимъ боронитися. Що дальше дѣлаоса, незвѣстно. Бійка мусѣла однакожь довго тревати и була завята, бо сусѣды зъ долѣшого поверку почули страшный крикъ въ помещаню Яблонского и переляканы дали знати сторожеви, а сей побѣгъ знову до полиціи. Коли майже черезъ годину прійшла полиція, не застала вже убійцѣвъ; они утекли вразѣ съ Яблонскимъ. Въ комнатѣ бувъ великій неладъ а помощь въ болькохъ мѣсцяхъ бувъ сокритый струями крови. Въ другой комнатѣ на земли лежавъ Судейкинъ съ страшно розбитою головою. Его племянника отвели до Маринского шпиталю, где онъ только прійшовъ до себе, що мѣгъ гдешо збзнати. Онъ померъ опѣсля 31 грудня н. ст. Судейкинъ оставивъ жену и трое дѣтей. Похоронъ его отбувся съ великою парадомъ.

Франція. Левый що французскій палаты закѣчили свои наряды, якъ вже розпочався знову сильнѣйшій рухъ монархистовъ. Сеть до дванный обявъ въ политичномъ житіи Французѣвъ; коли лишъ устають наряды въ парламентѣ такъ заразъ розпочинаоса монархична пропаганда. Сямъ разомъ выступили сильнѣйше Орлеансты, котрыхъ шефомъ есть графъ Парижа. Онъ розболавъ своихъ агентѣвъ въ полуднево-всходній и полуднево-заходній стороны Франціи, чтобы тамъ организувати роялистичну прасу и антиреспубликанскій комитеты. Каждый изъ тыхъ агентѣвъ получилъ 100.000 франковъ въ готовцѣ, а кромѣ того именувавъ графъ Парижа трехъ молодыхъ шляхтичѣвъ шамбеланами и секретарями, котрымъ припоручивъ верховодство цѣлої пропаганды. Таке розмѣтуванє грѣшми немало здывувано всѣхъ, позаякъ гр. Парижа вже зъ роду есть досыть ошадный; се дасться лишъ тымъ пояснити, що княгиня Галіера, котра внука Людвика Филипа именувала своимъ наслѣдникомъ, поднялася покрити своимъ величезнымъ майномъ всѣ кошты дѣятельной пропаганды. Не мало также выдарила въ Парижѣ въ очи частіи отбѣдныи гр. Парижа у своего стрыя князя Омаль. Въ республиканькохъ кружкахъ розказують собѣ, що при оныхъ отбѣданахъ бувають дуже часто также и высшій офицеры. Не такъ поступають Бонапартасты, котрі знову лишъ своими спорами мѣжъ собою самими звертають на себе увагу. „Pays“ и „Petit Caporal“ доносили именно, що есть манифестъ написаный княземъ Викторомъ. Сей заперечивъ знову тому въ письмѣ, написаномъ до своего отця Жерома, а надрукованомъ въ „Figaro“. Мимо того Касаньякъ обстае при своихъ. Дуже легко може бути, що Виктористамъ и Жиромастамъ удасться ще розвѣдати отця и сына. Князь Викторъ и такъ радше проживае у своей матери въ Монкаліері. — Гречи пріймавъ въ пятницу тамтою тѣдня английскаго посла лорда Лионста. Ся авдіенція зробила въ Парижѣ велику сензацию и дала въ кружкахъ парламентарныхъ поводъ до того, що си уважають доказомъ на те, що Англія думае дѣйстно взяти на себе ролю честного посередника мѣжъ Франціею и Хянями. Въ Англіи думаютъ, що Франція по занятю мѣста Бакъ Нингъ згодится на посередничтво английскаго кабинету. „Temps“ получилъ телеграму зъ Лондону, зъ котрой ясно показуеся, що потрібный союзъ заключено ще въ вересню 1882 р. Цѣлоя сей телеграммы Италія не потребувалабы на случай войны Нѣмеччины съ Франціею выступати збройно противъ сея послѣдней. Се застереженєе принято на внесенєе большости итал. кабинету. Що до Австрій, то Италія зъобовязалася знову перестерѣгати супротивъ ней всяку дружбу и миролюбивость.

Англія. Стронництво Парнеля уложило вже програму и пляны, посѣля котрыхъ мають на слѣдуючій рокъ поступати. „Times“ подае о сѣй програмѣ слѣдуючу зѣвотку: Заразъ по роздѣльныхъ святахъ розпочне Парнелъ цѣлый рядъ конференцій съ своими парламентарными товарищами, на котрыхъ будутъ нараджуватися надъ организацией Ирландцѣвъ такъ въ Ирландіи якъ и въ Великой Британіи и надъ политикою, якою мають придержуватися въ слѣдуючій сеюи парламентарной. Дальше має отбутися нарада, въ якій сподѣе мала бы поступати при выборахъ до парламенту, наколи бы тепершій парламентъ бувъ розвазаний. Ирландке стронництво въ низшій палатѣ має бути подлєне на кружки, зъ котрыхъ каждый має обробляти поодиноки точки новой програмы. Понеже Парнелиты суть майже переко-

нані, що правительство задумало розширити право голосованія коморникѣвъ также и на сѣлскій громады, то задачею одного зъ кружкѣвъ стронництва буде старатися о то, чтобы право голосованія такъ при выборахъ до радъ громадскихъ якъ и до парламенту поставити на ровнѣи съ правомъ въ Англіи. Кромѣ того має заразъ по новомъ роцѣ наступити организация т. з. лиги народной, котра доси не довела до великихъ успѣховъ; она має бути замѣнена на давну сельскую лигу, котра въ своей организации была показала ся отрашною. Дальше мають Парнелиты старатися о тое, чтобы громада мѣста Лондону, котра въ Ирландіи має дуже великій добра, отпродала ихъ ирландскимъ арендаторамъ по цѣнѣ, яку установитъ сельская комасія.

Чорногора. Комисія для управлєня границы мѣжъ Чорногоріею а Туреччиною мусѣла перервати свою роботу по причинѣ опору зѣ стороны Алього наши въ Гусинѣ и спорѣвъ въ самѣйже комисіи, а чорногорске правительство было змушене откликати своихъ комисарѣвъ до Цетиніи. Споръ залагодився въ той спѣсѣ, що обѣ державы погодилися, а противъ Алього-наши выслано войско подѣ проводомъ Косовскаго губернатора. „Pol. Corr.“ доносить, що князь Чорногоры выѣде по новомъ роцѣ до Антивари, где пережеіе останну часть зimy.

НОВИНКИ.

— На Святой Вечеръ свѣтлого праздника Рождества Христоваго шлемо нашимъ Вн. Читателямъ широ сердечный привѣтъ „Веселыхъ Святѣ!“ Свѣтлы дѣи святои нехай проливаютьъ всѣмъ ширымъ Русинамъ въ радости а частю, — котрыхъ такъ мало дѣзнають въ будномъ житіи середъ тяжкой праці на хлѣбъ насущный и тяжкого труда для получєня долѣ своей единой дорогой матери Руси! Серца нашѣ великіи огрѣются надѣвою въ краше наше счастье земне, въ красшу будучность народну! Ванеосъ чувства любви и всепрощаня нехай влжуть насъ въ що-разъ тѣснѣйшій союзъ братній, союзъ нерозрывный, непоборимый нѣликимъ ворожимъ напоромъ! Любви послѣпной та едносты въ нашихъ патріотичныхъ подвигахъ народныхъ, вѣры въ величєе посланничтво наше народне и въ славу побѣду нашу надъ ворогами — жєлаемо мы всѣмъ ширымъ Русинамъ по цѣлої широкѣи Руси! Веселыхъ Святѣ!

— Зъ причины свѣтлого праздника Рождества Христоваго слѣдуюче число „Дѣла“ появятся въ четвертъ.

— Перемысна консисторія выдала куренду, въ котрой зѣвдомлае духовенство епархіяльное о зѣздѣ делегатѣвъ деканальныхъ аеп. львовской для 10 (22) сѣчня 1884 во Львовѣ и предкладае деканамъ скликати соборчики, котрі малибъ рѣшити, чи мають высылати делегатѣвъ на зѣздѣ до Львова.

— Деканатъ Перегинскій переславъ Виреосв. б. митрополитови Іосифу Сембратовичу въ Римъ адресу въ день имянный. Адресу подписали всѣ священники и множество интеллигентныхъ Русинѣвъ мирскихъ и сельскихъ. Адреса звучитъ въ повной основѣ такъ:

„Высокопреосвященный Архипастырю нашъ незабутый! Въ день Твоего Ангела мы лишъ слезы Тебѣ посылаемо! Коли мы Тебе не знали та й не могли любить, — дано намъ Тебе на Владыку. Якъ мы Тебе познали и шцро полюбили, — взято намъ Тебе! Найяснѣйше засяло Твое святое лице въ обширномъ крузѣ вѣрного Кира въ день СС. верховныхъ Апостоловъ Петра и Павла н. ст. — але то була вже „последна вечеря“ — „якъ найскорше“ мусѣвъ Пастырь лишати свое стадо. Отъ тогда злы дни насъ побили. „Поражу пастыря...“ Але мы не можемо нѣколи забути Тебе „Пастырю добрый!“... Застунай насъ опиртѣлыхъ хочь передъ Богомъ въ Твоихъ святыхъ молитвахъ.“ — *Служотъ побѣисив.*

— Похороны бл. п. о. Володислава Бачиньского въ четвертъ дня 22 грудня 1883 (3 сѣчня 1884). При похоронахъ бл. п. о. крпл. Володислава Бачиньского были заступленіи обѣ русскіи капитулы, львовска и перемысна вразѣ съ питомцами семинаріи львовской и перемысков, членове руске духовенство мѣсцеве и замѣсцеве якъ также капитула орменска и латиньска, на чолѣ котрыхъ являлись Впр. архієп. Исаковичъ и еп. Моравскій. О год. 8 передъ полуднемъ Преосв. еп. Сильвестеръ въ товариствѣ львовскихъ и перемыскихъ крылошанъ вразѣ съ лат. епископомъ Моравскимъ совершилъ обрядъ похоронный въ капитульномъ помещаню покійника, по чѣмъ тѣло перенесено до церкви. На раменахъ крылошанъ и питомцѣвъ посѣтивъ покійника у послѣднєе храмъ св. Георгія. Тутъ подѣ часть коли еп. Сильвестеръ отпривавъ архієрейску службу, засѣли рускій крылошане и численне духовенство до трогающей похоронной утренѣ. Передъ 11-ою годъ ставъ при асистѣ новопоставленыхъ пресваторѣвъ и питомцѣвъ на сѣвану службу дръ Юл. Пелешъ, а по службѣ выголосивъ дръ Іосифъ Левицкій краснорѣчие слово, въ котромъ поднѣвъ заслуги, отличіи свойства, великіи здѣбности покійника, и пошрацавъ при томъ его опечалену родину, другѣвъ, товариштѣвъ и питомцѣвъ, для котрыхъ покійникъ бувъ любимымъ настоятелемъ. Потомъ отсѣпвала панахиду: наиперше орменскій архієп. Исаковичъ и лат. еп. Моравскій а въ концѣ еп. Сильвестеръ вразѣ съ духовенствомъ рускимъ. — Походъ похоронный на кладовище лычаковске розпочався о 1-шой годнѣ. Еп. Сильвестеръ впривадивъ тѣлнй останки одного зъ першихъ дѣятелѣвъ и товариштѣвъ капитульныхъ зъ святоюрского храма, по чѣмъ походомъ проводивъ архидіаконъ дръ Юл. Пелешъ. Походъ бувъ вели-

чый. За хоругвами въ довгихъ двоухъ рядахъ поступали питомцѣ, несучи гарніи вѣнцѣ: 1) „Новопоставленіи пресваторы Любенишному Ректорю“; 2) отъ питомцѣвъ перемыскихъ „Найлюбезнѣйшому Ректорю влчній питомцѣ“; 3) отъ семинаристѣвъ львовскихъ: „Найдорожшому Ректорю влчній питомцѣ.“ — Дальше поступавъ хоръ питомцѣвъ, котрый своимъ гарнымъ сѣвномъ надававъ тому сумному обрядѣ больше величавости. Зъ каждого тону чути було той жалѣ, съ якимъ молодой сердца вприводжали зъ святоюрскихъ мурѣвъ своего правдивого пріятеля-покровителя. За хоромъ въ довгихъ двоухъ рядахъ поступало въ священничьхъ рязахъ духовенство; видко було и молодыхъ недавно поставленыхъ священникѣвъ, були и старіи сивы головы, крылошане тугеший и перемыскій, зъ котрыхъ бачили мы о. дра Никоревича, Куйловского и др. Передъ трумною шла асиста несучи иногнія епископскыи. Питомцѣ рускій и латинскій на перемѣну несли тѣлнй останки покійника ажъ до гробу. За караваномъ ишла рясина и численна публичнѣсть. На кладовищи явились преосв. Сильвестеръ и розпочавъ панахиду. Пѣвъ часть панахиды выголосивъ питомецъ п. Свѣтнѣйшій съ чутымъ набрѣну бесѣду, въ котрой пошрацавъ отъ питомцѣвъ на могилѣ наилучшого настоятеля. Впр. еп. Сильвестеръ удалився зъ кладовища подѣ часть проповѣди, — то дръ Юл. Пелешъ вознѣсъ по нѣи набрѣне „вѣчна память“. Коли одинъ питомцѣ гармоничными звуками въ послѣднєе пращали своего дорогого ректора трогающимъ сѣвномъ набрѣнымъ, другій роздавали помѣжъ присутныхъ печатаный стихъ: „Слезавдчннхъ питомцѣвъ на могилѣ о. В. Бачиньского.“ Найживѣйшу часть въ похоронномъ обрядѣ взяли питомцѣ якъ давнѣйшій такъ и тепершій, якъ львовской такъ и перемыской епархій. Видко, що покійникъ будучи ректоромъ въ семинаріи духовнѣвъ придбати собѣ довѣріе и любовь молодыхъ своихъ воспитаниковъ. Подносимо се тому, що въ исторіи руской львовской семинаріи пок. Володиславъ занимавъ незвычайно достойне становище. Онъ умѣвъ и укарати за пороки молодецкіе порывѣвъ, але умѣвъ также вырозумѣти и проогнати. Зъ его краснорѣчивыхъ устъ хочь и якъ прикре слово, а всежь таки прошябало до самой глубины молодыхъ сердець, и находило переконуючій отгмонъ. Онъ умѣвъ зрозумѣти тое горе, яке часомъ навѣстило молодого чоловіка въ мурахъ семинарскихъ на вѣсть о нещастіи въ его родинѣ; тогда молодець у своего ректора шукавъ потѣхи и отрады. Онъ умѣвъ также тѣшитися счастьемъ и доброю долею воспитаниковъ своихъ, — онъ голосивъ идею любви ближнего помѣжъ молодецкею, божь онъ самъ любивъ и бувъ люблений. Отъ чому и якъ сполучивъ онъ съ собою сердца молодыхъ людей тою золотою ниткою, котру и могила перервати не годна.

— Зъ Свободы, повѣта бережаньского, пишуть намъ, що тамъ за стараньемъ о. Медыцкаго, мѣсцевого парха отворено скленѣ громадскій, въ котромъ буде продаватися все, що только господареви на селѣ есть потрібне. Окрестній села повннй отже не купувати теперъ у словѣдскихъ жидѣвъ, але въ торговли християньскої.

— Комитетъ занимающийся выданьемъ творѣвъ пок. Володимира Назвоцкаго складае прилюдну подяку Внов. п. Украинцеву за его щедры даръ въ квѣтѣ 55 зр. узмыканыхъ зъ розпродажи книжокъ приоланыхъ нимъ на тую цѣль. При той случайности нагаду комитетъ всѣмъ нашимъ народолюбцамъ, котрымъ дорога память покійного труженника, чтобы сѣшались съ надоланьемъ предплаты и старались подѣ-часъ надходячихъ празникѣвъ также другихъ до того заохочувати. Печатанєе розпочнеоса сейчасъ по новомъ роцѣ и при достаточной подмѣзѣ зъ стороны Внов. Публики цѣль выданєе може бути съ весною готове. Цѣна предплатна выноситъ 2 зр.; цѣна оклепова буде значно подвысєшена.

— Статутъ ремѣсничего товариства руского „Зорѣ“ во Львовѣ поданый вже повторю до затверженія ц. к. наместничтву — по справленю указанныхъ намѣстничтвомъ часто-формальныхъ похибокъ. Тѣшитъ насъ дуже, що сповнилася нашъ бажаня, высказаный заразъ при першій зѣвотцѣ о новозавязуючемо рускомъ товариствѣ ремѣсничомъ, чтобы въ томъ товариствѣ, до котрого завязаня инициатива вышла отъ молодыхъ нашихъ патріотѣвъ-руководильниковъ, взяли участь также и старшій руководильники — чтобы тымъ чиномъ „Зорѣ“ обняла въ собѣ всѣхъ рускихъ руководильниковъ мѣста Львова и мала большій и поважнѣйшій впливъ на другій нашъ мѣста. Нынѣ бачимо, що справдѣ нашъ зѣвѣтнѣйшій руководильникъ, якъ п. М. Сножарскій, Щерба, Мартяновъ, интересуюсь тымъ товариствомъ, була на зборѣ а п. Сножарскій поднявше навѣтъ провизоричного предсѣдательства. Велику помощь моральну дають новому товариству пп. Вас. Нагорный, Кость Левицкій и П. Огонюкѣи.

— П. О. Марковъ, редакторъ „Нового Пролома“ помѣстивъ въ послѣднѣмъ числѣ своей часописи „Заявлєнєе“ въ справѣ тяжкого оскорбленя на чести о. Александра Стефановича, катихита при семинарѣхъ учительскихъ во Львовѣ. Мы своего часу доносили, що фейлетонистъ „Нового Пролома“ п. Бодакъ Музыка въ нечуванный и непрактикованный въ руской журналистикѣ способъ оклеветавъ и невинно зьогидивъ о. Стефановича, одного зъ дѣятельнѣйшихъ нашихъ патріотѣвъ во Львовѣ. Дѣло пошло на судову дорогу, — а закимъ же могло судово порѣшитися, и. Марковъ помѣстивъ въ своей часописи слѣдуюче „Заявлєнєе“:

Заявлєнєе. Въ фейлетонѣ ч. 42 газеты „Новый Проломъ“ отъ 4 (16) іюля 1883 г. умѣщєный уступѣ, въ котромъ обвинено о. Александра Стефановича, руского катихита львовской у-

чительскої семинаріи, будтобы онъ агитовалъ между своими ученицами, чтобы они на одного крабцара не жертвовали на устроенєе поминальнаго Богослужєня за упокой души бл. п. митрополита Яхимовича; кромѣ того сдѣлано о. Стефановичу между иными замѣты съ различными не приличными и добавками, котрыи его честь тяжко оскорбляють. По точнѣйшомъ изслѣдованіи показалося, що сдѣланныи замѣты, котрыи безъ моей вѣдомости и безъ моего призовленія были выпечатаны, основывались на совѣмъ ошибочныхъ информацияхъ фейлетониста г. Бодака Музыки и несправедливо оскорбляли о. Стефановича. Въ имени правды простую и отклакую ихъ, и сожалєе тымъ больше надъ обышнымъ фактомъ, що знаю о. Стефановича яко чоловіка честного и, хотя въ нашихъ воззрѣніяхъ на народныи дѣла заходять нѣкотрыи розличія, яко доброго русского патриѣта. Львовѣ 19 (31) дек. 1883. О. А. Марковъ, редакторъ „Нов. Пролома“. Клевета и незаслужєне огидженєе поодинокихъ людей въ журналистикѣ все уважалось и по нынѣшній день уважаються поступоваемъ достойнымъ якъ наибольшої наганы и рѣшучого осужденя. Клевета и огидженєе оскорбляють високу повагу журналистики и будуть въ читающей публицѣ зъ одной стороны неомакъ, а зъ другой стороны недовѣріе до журналистики, бо каждый може собѣ подумати: „Нынѣ того невинно оклеветали и зьогидили, кто може заручити, чи завтра зѣ мною то само не стане!“ Журналистика може и повинна поддавати дѣлана чи загалу чи поодинокихъ товариштѣвъ або лишъ критикѣ, — але критика повинна опиратися на фактичнѣхъ даныхъ, повинна бути объективна, а що рѣвно важне, повинна бути высказана въ приличной формѣ, або иными словами: не повинна бути „шкальованьемъ“. Особливо у насъ Русинѣвъ, гнетєвнѣхъ и доволѣ „шкальованыхъ“ чужими, — той поганый норѣвъ повиннєе бути зовѣмъ незнаный въ журналистикѣ, бо поминувши вже, що онъ принисеть велику прикрѣсть единици, невинно оклеветанѣи и зьогидженѣи, але ще и пригнетаючо та розстроюючо впливае на цѣлу нашу суспѣльность. Длєтого то хорони Боже руску журналистику отъ того тяжкого порока!

— Отъ Дрогобыча пишуть намъ: „Въ селѣ Воли Якубовѣи коло Дрогобыча пануе въ урядованю шкѣльномъ великій неладъ, на котрый каждый дивится съ великимъ недоволеньемъ и лишъ чекае, що зъ того дальше буде.“

— Кружкомъ учительѣвъ шкѣль высшихъ звязався въ Дрогобычи. До выдѣлу зъ 6 членѣвъ войшовъ о. Ал. Тороньскій яко предсѣдатель. Першій загалный зборъ отбувся 21 грудня. На томъ зборѣ выступивъ одинъ професоръ съ отчитомъ: „О потребѣ обмежена матеріалу наукового въ гимназіяхъ.“ Предегентъ высказавъ причины, обтяжающей науку въ загалѣ и въ каждомъ предметѣ и поднѣвъ потребу стислой инструкции для каждого предмету. Въ дискусіи всѣ згодилися на тое, що матеріалъ науковый въ гимназіяхъ есть за объектистый, и що одностаиный матеріалъ науковый въ цѣломъ краю и поодинокіи инструкции для каждого предмету причинилисьбы до поднесєня науки.

Вѣсти епархіяльныи.

Зъ АЕпархій Львовской.

Каноничну институцію получили оо.: Іос. Лопатынскій на Долину и Дим. Микицей на Делѣвъ, дек. устєцкаго.

Буковинское правительство удѣлило запомогу зъ фонду надзвычайнаго слѣдуючимъ оо.: І. Шиху, Іос. Баласевичу зъ Воляи, Теоф. Шухевичу зъ Брошковице и І. Назаревичу зъ Путилова по 80 зр. а оо. Ем. Кушику и Ю. Гарасимовичу по 50 зр.

Введеный въ дуишпастырство о. Николай Сѣчиньскій яко парохъ въ Чернихѣвцахъ.

Зѣвдательство Нѣмшина получае о. Теодоръ Косевичъ.

— На фондѣ стипендіи Володимира Барѣньского зложили: П. Кирило Скрипка, властитель реставраціи у Львовѣ 50 зр.; Воч. о. Сабать въ Тысьменичанахъ 1 зр.; почт. брацтво церковне въ Тысьменичанахъ 1 зр.; почт. сестрицѣ тамже 1 зр.; Воч. о. К. Пачовскій въ Богородчанахъ 1 зр.; Впр. о. Теофилъ Лиоенекскій складку въ Скалѣ 18 зр. 20 кр.; за купоны отъ 6 акцій 5%-овыхъ за другій поворѣк 1883 р. — 17 зр. 50 кр.; зъ продажи 1 прим. „Безалаанного Сватана“, отчиту и Бєсѣды 1 зр. 20 кр. — разомъ съ попередними: 820 зр. 53 кр.

— На памятникъ бл. пам. Володимира Барѣньского зложили: п. Кирило Скрипка у Львовѣ 50 кр.; зъ розпродажи 1 прим. „Скошеного Цѣвѣта“ 1 зр., — разомъ съ попередними: 1194 зр. 70 кр. а. в.

Переписна Редакціи и Администраціи.

Всч. и Вн. Н. Р. въ Г., К. П. въ Ц., Т. Б. въ Т. и прочимъ нашимъ Родимцамъ, удостоившимъ насъ широго привѣту и признаня, пересылаемо рѣвно ширый привѣтъ съ желаньемъ „Веселыхъ Святѣ!“

ОБВѢЩЕНЬЕ ПОЧТОВЕ.

Щобы уможливити почтовымъ урядникамъ всѣхъ категорій бажаный отпочинѣвъ въ недѣлѣ, розпорядивъ Его Прев. ц. к. министрѣ торговлѣ рескриптомъ зъ дня 10 грудня 1883 ч. 5688, чтобы ведєне службы при всѣхъ оталыхъ урядахъ почтовыхъ въ недѣлѣ було ограничене на часть службовымъ и мѣсцевымъ относинамъ поодинокихъ урядѣвъ отвтѣный, а то посѣля слѣдующихъ правилъ:

1. Правильный години урядѣвъ въ недѣлю має установитися що найвысше на половину го-

НА СВЯТА РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО

припоруцае по цѣнахъ найдешевшихъ торговля товарѣвъ корѣнныхъ и винуалѣвъ ТАДЕЯ ШАВИНЬСКОГО ВЪ СТАНИСЛАВѢВЪ

въ Базари мѣскѣмъ коло рускои церкви. Мигдалѣ, розинки, фици, дантелѣ, цинкаты, орѣхи волосий и турецкий, мѣдъ патоку, повила угорский, (4-?) сливки турецкий, и т. д. и т. д. Ласкаво замовленй товары высласе якъ найкорше.

Складъ винѣ, розолисовѣ и ликерѣвъ

Запросины

до предилаты на дѣло подѣ заголовкомъ:

„РУСКИЙ ПРАВОТАРЬ ДОМОВЫЙ“

Юліана Семигинѣвскогo и Василя Лукича

Конечна потреба „руского правотаря домового“, — надѣ котрою розводитисе злишно, божѣ почувасе еи загално всѣ, чого доказомъ численнй голоси середѣ нашої Публѣки, якѣ послѣдними часами голоси нашихъ высокодостоинныхъ ветеранѣвъ патриѣтѣвъ Стефана Качала и Бограна Дѣдицкогo — спонукала насѣ приятиє за выдавництво его, щоби тымъ способомъ уможавити кождому обходитисе безѣ адвоката, радити собѣ самому во всѣхъ справахъ, правныхъ а особливо жѣ вносити поданя и всякй просѣбы, чи освѣдченя до властей судовыхъ въ языцѣ рускомѣ и на тѣмъ подѣтатѣ придѣлати нашої мѣвь принадлеже тѣ становити.

Подписаныи приймаются на теперѣ выдати першу часть, обѣймаючу все, що входить и ѣтносити до цивильного закона и до всѣхъ родѣвъ поступованя судового, а то такъ въ справахъ спѣрныхъ якъ и въ неспѣрныхъ — и до поступованя въ справахъ карныхъ.

Цѣну предилаты топ першой части, котра буде обѣимати въ приближено 25 аркушѣвъ друку — въ оцравѣ — постановляеся на 3 зр. 25 кр. а. в.

Позаякъ початокъ друку буде залежати ѣтъ того чи зголосити 250 предилатникѣвъ — такъ якъ кошта выдаваня суть великй — прѣте ѣтъзвасе до всѣхъ ширѣлюблячихъ свою ѣтчину и своѣй парѣдѣ людей, ѣтцѣвъ духовныхъ, Радѣ громадскихъ, учительѣвъ, иисарѣвъ громадскихъ, не менше до всѣхъ институтѣвъ нашихъ — щоби пересылкою предилаты и зѣддуваньемъ предилатникѣвъ уможавили скорѣ появлєне зѣ друку „руского правотаря домового“.

Предилату належитѣ присылати на руки Редакцїи рускихъ часописей у Львовѣ, котрй уклѣбно просимо, не ѣтказувати намѣ въ тѣмъ многоважѣй для нашої Руси справѣ, своєи ласкавои и ширѣи помочи.

Наколибъ згаданѣ выше число предилатникѣвъ до 1 марта 1884 не зголосити — то грошѣ вѣстануть зверней.

Всѣ рускй часописи просимо уклѣбно повтѣрити нашу ѣтзову и задуманѣ нами выданѣ поручити Своємъ Читателямъ прихильнымъ словомъ.

Юліанъ Семигинѣвскій и Василь Лукичъ.

„СТАТУТЪ ЧИТАЛЬНѢ“

вразѣ съ поданьемъ до ц. к. Намѣстництва выдало товариство „Прѣсвѣта“ и продаѣ по слѣдующихъ цѣнахъ: 5 примѣрикѣвъ Статутѣвъ и 1 примѣрикѣвъ поданя до ц. к. Намѣстництва (безѣ пересылки почт.) 20 кр. Товариство „Прѣсвѣта“ ул. Срѣбковска ч. 2.

НА СВЯТА!

поруцае своѣй богато и въ доборѣй товары заосмотреный СКЛАДЪ

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ во ЛЬВОВѢ (ул. Ѣрменска ч. 2.)

Розинѣвъ, мигдалѣвъ, дантелѣвъ, фиговъ и всякого корѣнья свѣжѣй транспорты въ самыхъ лучшихъ выбранѣй сортахъ.

Мѣду, повилѣ, орѣхѣвъ волосныхъ и турецкихъ большй запасъ.

Свѣчѣвъ столовыхъ и церковныхъ, якъ и свѣчечѣвъ на яликну выбѣръ значный.

Вина угорскѣй рѣжнои цѣны, почавши ѣтъ 40 кр. за бутылку до 2 зр.

Кромѣ сего удержасе на складѣ чай, каву, коняки, румы, арани, розолисы, и прочѣй въ складѣ корѣянои торговлѣй входячѣй артикулы, а такѣжѣ паперы, чорнила, олозѣвъ и всякй приборѣ до писаня.

При тѣмъ помѣщенй такѣжѣ ѣтдѣль съ насѣньемъ.

Звертаемо увагу на посылки 5-килевѣй почтовѣй, котрѣ такъ дешево стоятѣ, що оплатитѣ и въ найдальшй стороны добрый товарѣ записувати.

Всякй замовленя вышпѣняютѣ безпроволочно и свѣтѣно.

Кто бы мавѣ на продажѣ добре насѣньѣ, просимо, нехай пришеде пробки и подастѣ цѣну. Купуемо такѣжѣ масло и прочѣй продукты нашої господарки и нашого промыслу въ добрыхъ сортахъ. (6-?)

KAWA OSZCZĘDNOŚCI (Spac Coffee) KAWA GALICYJSKA (Galiz. Coffee) NALJEPSZE DOMIESZKI DO KAWY ARABSKIEJ MOŻNA NABYC W KAŻ. DYM HANDLU KORZENNYM.

Въ администрацїи „Дѣла“ можна достати слѣдующй працѣ бл. п. Володимира Барѣвнѣскогo:

- 1. СКОШЕННЫЙ ЦВѢТЬ (выломкѣ зѣ Галицкихъ образѣвъ), цѣна . . . . . 1 зр. 2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образѣвъ зѣ Галицкогo жѣтѣ, цѣна . . . . . 80 кр. 3. ѢТЧИТЬ ВѢ 100-ЛѢТНЙ РОКОВИНЫ ЦѢСАРИ ЙОСИФА П. 17 (29) падѣлѣста 1880, цѣна . . . . . 25 кр. 4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСИНѢВЪ 18 (30) падѣлѣста 1880 о економичныхъ справахъ, цѣна . . . . . 15 кр.

НА СВЯТА

поруцае Торговля К. М. Возняка во Львовѣ ул. Ѣрменска ч. 6. (напрѣтивъ: „Народного Дому“) ДРОЖДЖѢ ПРАСОВАНЫ по 70 кр. за 1/2, кильо якъ и всѣкладѣ

ТОВАРЫ КОРѢННЙ

по значно дешевшихъ цѣнахъ, якъ въ другихъ торговляхъ; такѣжѣ найновѣйше выданѣ КОЛЯДЬ и пѣсєнь набожныхъ по 12 кр. за 1 екземплярѣ при замѣвленю 1 тузина доласѣ 2 екземпл. безплатно. Замовленя зѣ провинцїи за лагоджує по можности якъ найскорше, не числѣчи опакованя.

ЗАКЛАДЪ

галантерѣно-интѣригаторскѣй Людвика Вербицкогo ул. Галицка, ч. 52

поруцае своѣй вырѣбы, якъ: оправы книжѣвъ ѣтъ найпрѣстѣйшихъ до найпрѣстѣйшихъ. Выконує почетнѣй дипломы, адресы, памятникй альбомы, оправлює портрѣты крѣдковѣ, фотографїи, акварѣль въ заглубленй картѣны (Separatouts); выконує поряднѣ танцѣвъ, оправлює гафты, приѣмає замовленя на рамы, и т. д. (3-3)

Муштарда - Естрагонъ

въ патентованѣмъ опакованю. Викторѣ Шмидтѣ и Сыновѣ. Вѣдѣнска спеціальность. найблѣнша тутѣшнѣ марка 1/2, 1/4, 1/8 кильѣвой слѣжки правдѣй лишь съ фирмою и охороною маркою можѣ достати въ всѣхъ складѣхъ, торговляхъ корѣяными товарами и деликатесами.

гахъ, желѣзницѣхъ, паровыхъ корабляхъ, ѣтбираниє и выдаванѣ почты межѣ почтовыми урядниками, перекартованѣ посылѣкъ и хѣдѣ почты движимыхъ, анѣ телеграфична служба при комбинированныхъ урядахъ и дорученѣе або прииманѣе телеграмѣвъ подѣчасъ годянѣ для тыхъ чинностей вызначеныхъ. Прииманѣе телеграмѣвъ застанѣвѣся тѣлько при тыхъ почтовыхъ урядахъ филиальныхъ, при котрыхъ оно естѣ установленѣ въ тѣмъ разѣ, еси бы тѣи жѣ уряды въ мыслѣ 5-го уотупу вѣстали замкнѣй.

Повышѣй постановленя взглядомъ святкованя недѣлѣй прийдутѣ въ дѣйство при всѣхъ краєвыхъ урядахъ почтовыхъ съ днѣмъ 5 лютого 1884, а для поодинокыхъ урядѣвъ почтовыхъ вызначитѣ години урядѣвъ на недѣлѣй днѣ въ неглядѣ почтового руху, котрѣй изѣ вѣтѣ почтового бюра має бути вывѣшенй.

Львовѣ днѣ 25 грудня 1883. Зѣ ч. к. Дирекцїи Почтѣ.

(Надѣсланѣ.)

— Бронзѣва „Малый Конверсационный Лексиконъ“ 3 выданѣ, въ двѣхъ томахъ, естѣ, якъ загално признано, найѣтѣвѣдѣйшою книгою, коли треба сейчасѣ поинформуватисѣ, особливо для тыхъ, кому за дорого набути великй Лексиконѣ. Онѣ обнимає послѣ обчисленя фирмы накладовѣи 64754 статей и кѣлька сотѣ образѣвъ и картѣ на 80 таблицахъ поодинокыхъ и подѣбныхъ. На всякѣе запытанѣе дає ѣтвѣдѣ, статїи короткѣй, зивязлѣй и коректнѣй: все се особеннй ѣтличїя того невысѣхаючого жерела людского знаня. Дешева цѣна 15 марѣвъ за дво-томѣе, дужѣ хорошо направленѣ дѣло, — якъ тѣлько въ надѣлѣ наликѣ найбольшѣй розкупѣ могла бути такъ низькою установлена, — дає можнѣсть такѣжѣ менше заможному набути той поѣдручнй словарь, котрѣй повиненѣ бути для кождого найприѣтѣвѣйшимъ подарункомъ на Рѣзднѣй святѣа.

Свѣтѣчѣй кресты

мастерско пластично выконанй и на подѣвъ гарнй!

Тѣи кресты суть помалѣваннй нововынайденными выключно привидѣваными въ ночи свѣтѣлыми фарбами кристаллическими, котрѣ не подѣлагають ѣтѣякому ѣтѣпєтѣю и якъ свѣто-извѣсьскѣй хробачки въ лѣтню ночь свѣтѣтъ тымъ самымъ блескомъ и шышѣтою краскѣ такѣжѣ тѣи нами нововынайденнй самосвѣтѣчѣй кресты.

За знамениту силу свѣтѣла гарантуєся.

Цѣна за штуку зр. 2.50, делекатѣйшѣму зр. 3.75 надѣзвычайно делекатѣу съ поустѣномъ зр. 5.

Посыласѣ за готѣву або за посылплатѣю.

„Купувати едино и лишь у“

Klingl & Baumann in Wien.

I. Tegethoffstrasse Nr. 3.

NB. Остерѣгасе передѣ наслѣдѣванями; кожда штука нашого нововынайденного самосвѣтѣчѣго крестѣ заосмотрѣна нашимъ знакомъ K. & B. Wien)

Торговля знарѣдѣвъ, иконѣ, книгѣ и ризѣ церковныхъ

В. СТАХЕВИЧА И СЫНА ВЪ ТЕРНОПОЛИ

поруцає своѣй ново ѣткрытѣй въ обильнѣй выбѣръ заосмотреный складѣ:

Товарѣвъ золотыхъ, ювилерскихъ, сѣрбныхъ и зѣ китайского сѣрѣбра

по дешевыхъ цѣнахъ. (8-15)

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО подѣ Вѣдѣнѣ р. 1683. Написавъ Стефанъ Качала. Цѣна 20 кр. Достати можна въ администрацїи Дѣла.

Переводы и наслѣдованя Осипа Шухевича

зѣ портретомъ и биографїею автора. (Посмертнѣе выданѣ.) Львовѣ, 1883.

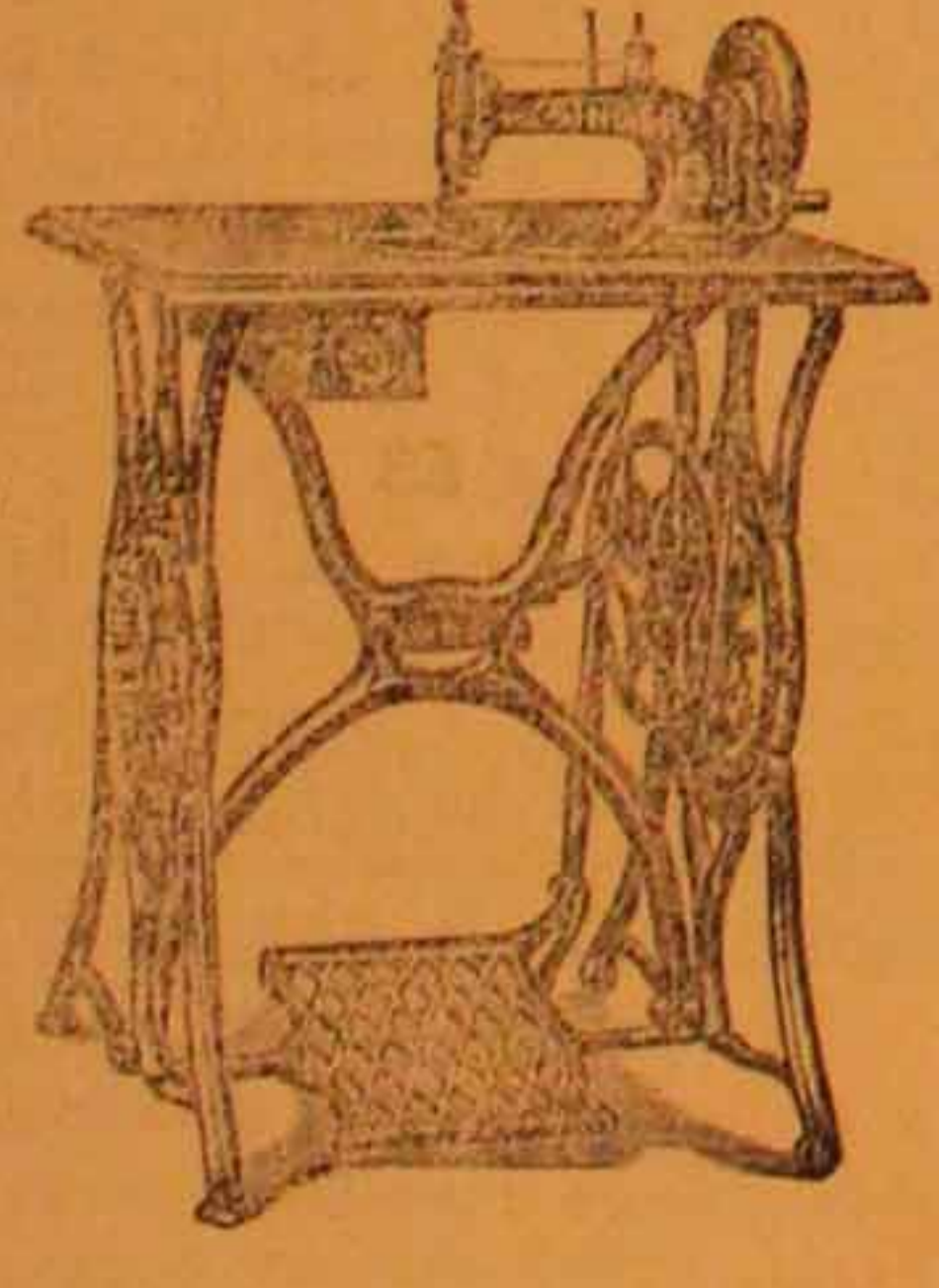
Можна набути у накладника, проф. Володимира Шухевича (ул. Куркова, ч. 26) або замовити черезѣ редакцїю рускихъ часописей. Цѣна примѣрника 80 кр. съ пересылкою 85 кр.

Жадне средство до нынѣ не показалося такъ спасительнымъ противъ нашѣи хрыпки, замуленя флагмою, нежитѣ и т. д., якъ зѣ вускоистѣнои бабнѣи робленѣй и задѣа своѣго певного скорого наслѣдку высоко цѣвнѣй

Вонбоны бабковѣй Виктора Шмидта & сынѣвъ въ Вѣднѣ. (4-12)

Правдѣй тѣлько въ Антикахъ и у Карѣла Баллабана и Ст. Маркѣвича во Львовѣ.

НАЙНОВѢЙШЕ ВЫНАЙДЕННЙ АПАРАТЪ до робленя дѣрокъ въ полѣтѣ и сукнѣ вырѣблѣе на годѣну 60 дѣрокъ.

Найновѣйшй и поправленй

МАШИНЫ ДО ШИТЯ

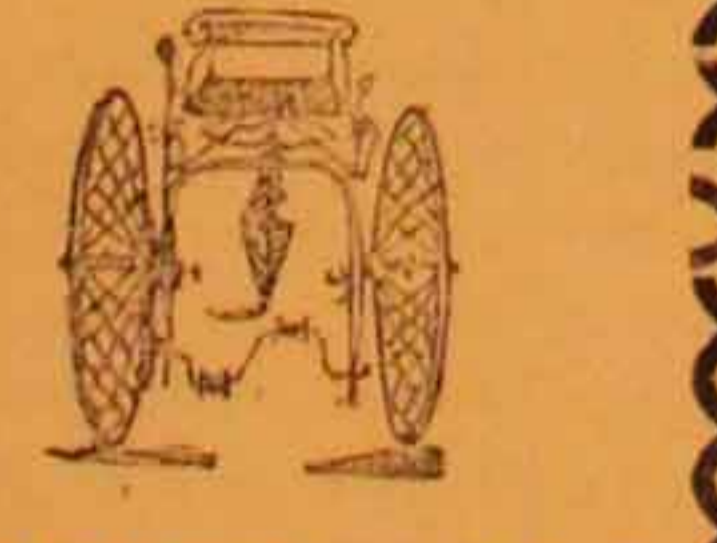
съ гварантѣю 5 лѣтъ.

Тѣжѣднѣй раты 1 зр. або послѣа умовѣ.

Кѣлька сотѣ гдѣ видѣ купленыхъ машинѣвъ пересыласѣ рѣзѣ рѣчно до менѣ П. Т. Публѣка для замѣны на машинѣвъ практичѣй и поправлѣй.

Шумнѣй японскѣй заграничѣныхъ фирмѣ и множество агентѣвъ, котрѣ кружатѣ по краю, зводѣтъ неосторожныхъ таивдѣтѣными машинѣми подѣ назвою „Оригинальнѣй“, хотѣ така машинѣа зѣпоусѣе — вѣжѣ еи ещо ѣ опѣтитѣлѣ (ратами), шнѣ тяжѣло и шкѣдитѣ зѣдорѣвлю.

(33-52)

СКОРОХОДЫ (Велѣципѣды)

для хлопѣвъ 5-ти до 15-ти лѣтъ.

Скороходы еи суть съ трѣма колѣсами, дѣлѣй желѣзнѣй, дужѣ трѣвалѣй, хорошѣй и густовнѣй; можѣ ихѣ уживати и въ козницѣхъ и на дворѣ — и суть дужѣ корѣстѣй для вырѣблѣя силѣ финичныхъ и молѣлѣжи.

Цѣна зр. 14, 16, 18.

При высылѣлѣ 50 кр. за опакованѣе.

Иосифъ Иванцкѣй

механикѣвъ и спеціальность во Львовѣ, въ готѣлю Жоржа.